

1. [**POBOCZ** sb f

Oba o prawdopodobnie jasne (tak w po- oraz bok).

sg A pobocz. ◇ pl I pobocz(a)mi.

Sł stp, Cn brak, Linde także XVII – XVIII w.

Rzemień do pętania konia: Konie [w kondukcie pogrzebowym] były bardzo cudne, wszystkie poboczami spętane, bo były szalone. KronMieszcz 90; á ten chciał iuż był vćiekác/ áž mu Iáncžárowie pobocz ná koniá wložyli BielKron 1597 379 (Linde).

KW